

Nr 174

Av herr Larsson, Thorsten, m. fl., om viss förstärkning av undervisningen i matematik.

En av de största nackdelarna i vårt nuvarande skolsystem är de stora klassenheter. I regel är antalet elever i en klass såväl i folkskolan som i läroverken så stort, att läraren inte hinner ägna varje enskild elev den uppmärksamhet som är erforderlig för uppnående av ett enligt dennes förutsättningar gott studieresultat. Riksdagen har flera gånger uttalat sig för en sänkning av elevantalet i klasserna. Man får i väntan på att en sådan reform skall bli möjlig att genomföra söka på andra vägar motverka de ogynnsamma verkningarna av de stora klasserna. En sådan utväg är att tillämpa de förstärkningsanordningar rörande undervisningen i vissa ämnen, som skolstadgorna medger.

När det gäller att företa förstärkningsanordningar på folkskolans eller försöksskolans mellanstadium är det nödvändigt att göra detta på ett sådant sätt att eleverna från olika skolor vid övergång till undervisningen på högstadiet har likvärdiga förutsättningar att tillgodogöra sig undervisningen där. Särskilt viktigt är detta på landsbygden, där eleverna från olika bygdeskolor sammanförs i ett centraliserat högstadium. Med nu gällande bestämmelser rörande förstärkningsanordningar kan hinder läggas i vägen för att ge eleverna i mellanstadiet dylika likvärdiga förutsättningar. Förstärkning av undervisningen i det viktiga ämnet matematik medges för en klass i folkskolan med lägst 21 elever med högst en veckotimme (lärartimme), om klassen helt eller delvis utgöres av årskurs 6. I skolor med B-form eller lägre tillhör årskurserna 5 och 6 samma klass. I skolor av A-form bildar varje årskurs en klass. När klassen omfattar två årskurser utgör detta givetvis ett svårt hinder för lärarens möjlighet att ge eleverna i de båda årskurserna tillräckligt effektiv undervisning. När antalet elever är mindre än 21 kan en förstärkning av matematikundervisningen över huvud taget inte komma till stånd, vare sig det är A- eller B-form.

För att syftet med förstärkningsanordningen i matematik skall kunna tillgodoses på ett sådant sätt, att alla elever blir delaktiga av likvärdig undervisning i ämnet, vore det lämpligt att minimiantalet elever i sådan klass i folkskola, som enligt § 105 i folkskolestadgan är berättigad till en extra veckotimme i matematik, sänktes från 21 till 17 eller samma antal elever, som ligger till grund för förstärkningsanordningarna vid laborationer i naturkunskap. I fråga om skolor av B- eller b-form, där

två årskurser ingår i klassen, bör rätt till uppdelning av klassen i två grupper under den extra lärartimmen i matematik beviljas.

Med hänvisning till vad som sålunda anförts får vi hemställa, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om sådan ändring av § 105 i folkskolestadgan att förstärkning av matematikundervisningen med en veckotimme (lärartimme) för klass i folkskola, om klassen helt eller delvis utgöres av årsklass 6, skall medges, om elevantalet i klassen är lägst 17 samt att, om skolan har B-form, uppdelning av klassen i två grupper under den nämnda veckotimmen medges.

Stockholm den 26 januari 1960

Thorsten Larsson

Ernst W. Olsson

Eric Carlsson

Nils-Eric Gustafsson

Sigfrid Larsson

i Byske